

Gudstjeneste og diakoni hører sammen – men er vi redde for å snakke om diakoni?

– Da jeg tok til ordet i debatten var det for å minne om begrepet diakoni. Alle snakket om diakoni, men ingen hadde til da satt ord på det, og det fant jeg litt påfallende, sier organist og kantor Knut Sellevoll. Han var en av deltagerne på den innholdsrike norske gudstjenestekonferansen «Sammen for Guds ansikt» som ble arrangert i Stavanger i slutten av mai.

HELENE FREILEM KLINGBERG

Omkring hundre deltagere fra hele landet var samlet i fire dager til panelsamtaler, grupper, verksteder, og ikke minst et rikt gudstjenesteliv. Her ble både Stavanger domkirke, Tjensvoll kirke og Utstein Kloster trukket med. Rammen forøvrig var den aller beste: Solborg folkehøyskole omgitt av vårens vakreste fargeprakt. Arrangør var Kirkens Gudstjenesteråd/Kirkerådet.

Vi samlet tre av deltagerne ved slutten av konferansen for å dele erfaringer og inntrykk – bl.a. i forhold til det diakonale perspektiv. Det var foruten Knut Sellevoll fra Sauda, de to soknediakonene Evy Karin Førde fra Stavanger og Turid Ulvedal Nes som arbeider i Trondheim.

– Gudstjenesten er utgangspunktet for det diakonale engasjement i en menighet. Det er viktig at vi snakker sammen om hvordan den oppleves og hva som skal til for å gjøre den mer relevant for vanlige mennesker,

sier Evy Karin Førde. – Jeg merket meg det tidligere biskop Håkon Andersen sa i sitt innlegg på temasamlingen «Gudstjenesteerfaring – hva kan vi lære av hverandre?» Han fokuserte på prekenen og fortalte at han ofte måtte stille spørsmålet: hva vil denne predikanten meg? Det er ofte for lite engasjement og for dårlig forberedelse, slik at budskapet ikke når fram. Prestene må skjerpe seg, mente biskopen. Jeg synes også det er viktig, som flere påpekte, at andre slipper til i gudstjenesten, sier Evy Karin Førde.

Samtale ved Ustein Klosters gamle murer. Fra venstre: Turid Ulvedal Nes, Knut Sellevoll og Evy Karin Førde.

Foto: Helene Freilem Klingberg.

Erfaringer og impulser

– Vi trenger predikanter med brennende hjerter! Hvor er de prester som virkelig har noe på hjertet? spør Knut Sellevoll. Han understreker ellers verdien av at så mange med ulik yrkesbakgrunn og erfaring kommer sammen på en gudstjenestekonferanse for å dele erfaringer og få nye impulser. Sellevoll er litt skuffet over at det ikke ble organisert samtale og evaluering etter de ulike gudstjenestene på konferansen.

– En slik felles opplevelse er et fantastisk utgangspunkt for samtale. Selv har jeg veldig gode

erfaringer i så måte fra prosjektet «Nytt i Guds hus».

Diakonos: – Du minnet om ordet diakoni. Hvorfor ble det så lite brukt?

Knut: – Jeg tror det er en slags sjenanse for å bruke dette begrepet, særlig blant teologer. Men jeg leter egentlig etter årsaker til at det ikke ble brukt.

Evy Karin: – Det er en form for uvitenhet. Det er kanskje for lite fremme i presteutdannelsen?

Turid: – Jeg skulle ønske at biskop Lønning hadde brukt ordet diakoni istedetfor som han gjorde, begrepene solidaritet og sosialt arbeid. Diakonien er for-

ankret i gudstjenesten og springer ut av den, og det er en av de dimensjoner som må være med i gudstjenesten. Selv har jeg lyst til å fremheve noen av gudstjenesteopplevelsene vi har hatt her – det er impulser jeg tar med meg hjem. Thomasmessen på norsk – som vi hadde i Domkirken – gjorde sterkest inntrykk. Det er i stor grad en diakonal messe, noe som kommer til uttrykk både i forbønner og nattverd. Ellers har jeg igjen opplevet hvor mye musikken betyr for gudstjenestefellesskapet, – her er muligheter vi burde utnytte bedre.